

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 7 серпня 2007 року № 32 (196)

ВИБОРИ–2007

КУН ПІДТРИМУЄ ПРЕЗИДЕНТА

Відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, на якому розглянуто пропозиції, внесені Президією Головного Проводу від 31 липня цього року щодо участі політичної партії у позачергових виборах народних депутатів України. Розглядалися питання щодо можливих шляхів участі КУН у передвиборній кампанії. Зокрема, ще раз обговорювалася можливість долучення українських націоналістів до блоку партій НУ–НС на запропонованих умовах, у тому числі входження до єдиної національно-демократичної партії, що передбачає в майбутньому розпуск КУН.

Крім того, члени Головного Проводу розглянули інші варіанти участі у виборах: утворити блок із національно-патріотичними силами; утриматися від участі у виборах як суб'єкта виборчого процесу, компенсувавши її реалізацією соціальних та громадсько-політичних проектів; взяти участь у виборах самостійно; утриматися від участі у виборах як суб'єкта виборчого процесу, уклавши угоду із блоком НУ–НС про особливості співпраці в ході передвиборної кампанії, якою передбачити підтримку пропрезидентських сил з боку членів КУН та можливе включення у виборчі списки блоку осіб від Конгресу на індивідуальній основі, а також залучення членів партії до роботи у центральних та місцевих органах виконавчої влади.

У ході гострої дискусії присутні абсолютною більшістю проголосували за останню пропозицію.

За результатами обговорення цього питання прийнято відповідну заяву.

ЗАЯВА

Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів розуміє ініціативу Президента України Віктора Ющенка щодо об'єднання ідеологічно споріднених політичних партій.

Одночасно Головний Провід Конгресу відзначає, що КУН є політичною партією, створеною за ініціативи Організації Українських Націоналістів, і свою діяльність формує на засадах ідеології українського націоналізму. За визначенням КУН є правою партією, асоційованим членом Альянсу європейських націй (правих партій Європи). Конгрес ідеологічно відмінний від партій ліберально-демократичного спрямування, тому умова розпуску Конгресу Українських Націоналістів для участі у створенні єдиної політичної партії ліберально-демократичного спрямування для КУН є неприйнятною.

Ми усвідомлюємо важливість перемоги пропрезидентських сил на позачергових виборах для майбутнього розвитку Української держави, коли кожен відсоток голосів виборців може стати вирішальним.

У політичній ситуації, що склалася в Україні напередодні позачергових парламентських виборів, а саме: активізація антиукраїнських сил, обмежений термін підготовки до виборів, відсутність належного матеріального забезпечення – Головний Провід КУН прийняв рішення, що Конгрес не братиме участі в позачергових виборах до Верховної Ради України, а сконцентрує свої зусилля на зміцненні і розбудові структури партії, підготовці до чергових виборів до Верховної Ради України, місцевих рад, Президента України, залученні членів Конгресу в органи виконавчої влади.

Головний Провід КУН закликає членство та прихильників Конгресу підтримати зусилля Президента України Віктора Ющенка для забезпечення перемоги пропрезидентських сил на позачергових виборах до Верховної Ради України.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів
2 серпня 2007 р.

ЗАЯВА

Головної Управи Всеукраїнської Ліги українських жінок

Всеукраїнська Ліга українських жінок як громадська організація утворена з ініціативи мужніх патріоток-українок, учасниць національно-визвольної боротьби за Українську державу, має чіткі ідеологічні засади і ніколи не стояла осторонь політичного життя України.

Гіркий досвід виборів 2006 року показав неспроможність правих партій, які ідуть поодинці, подолати прохідний 3-відсотковий бар'єр. Саме така розпорошеність і призвела до поразки демократичних сил на виборах-2006, адже було втрачено багато голосів національно-свідомих громадян України. Ми не хочемо, аби повторювалися подібні помилки, а тому закликаємо всіх українців бути розважливішими і відповідальнішими перед власним вибором.

Незалежність України під загрозою. Лише тісно згуртувавшись і відкинувши геть усі особисті амбіції, демократичні сили зможуть перемогти – набрати конституційну більшість у Верховній Раді.

Отже, зважаючи на ту напружену політичну ситуацію, яка склалася нині в Україні, Всеукраїнська Ліга українських жінок заявляє про свою позицію: підтримати на позачергових парламентських виборах 30 вересня 2007 року пропрезидентські сили, а саме – політичний блок "Наша Україна-Народна самооборона".

Голова ВЛУЖ Анна БАГРЯНА,
почесна голова ВЛУЖ Дарія ГУСЯК,
члени Головної Управи ВЛУЖ

НЕ НАСТУПАЙМО НА ГРАБЛІ

ПРО ВІТЧИЗНУ ДБАЙМО

Іван БЕЛЕБЕХА

Україна – субстанція безсмертна. Вона першою серед інших етносів постала на цій території і протягом багатьох тисячоліть живе та утверджується, не змінюючи місця свого перебування. Талановите і трудолюбиве українство творило та зберігало свою ідентичність зусиллями наймудріших у світі жерців-волхвів і народною любов'ю до всього свого.

Україна – безсмертна, бо вона породила і подарувала світові цивілізаційні надбання, якими людство користується й донині: вогонь, колесо, приручила коня, велику рогату худобу, створила хліборобство, тваринництво тощо.

З праукраїнської людності постали народи Європи. З праукраїнської мови постали мови багатьох народів світу. Україна врятувала Європу від татаро-монгольського нашестя. Завдяки Україні такі утворення, як Польща і Росія, стали великими державами, які згодом "віддячили" нам повною зневагою, тиранією та колоніалізмом.

Польській та російській колоніальним системам за багато сотень років виявилося не під силу знищити Україну, але вони багато чого досягли у руйнації національної свідомості українців. Сотнями років нас винищували фізично і морально, зваблювали матеріально українську еліту, залишаючи в живих другорядну людність. Це призвело до того, що Україна стала батьківщиною чималої чисельності яничар, ренегатів, зрадників, перевертнів, христопродавців, відвертих ворогів Матері-України.

В умовах сучасної незалежності патріотичне українство, як ніколи раніше, одержало великі можливості творити свою, Богом означену, національну Україну. Чи є в сучасній Україні такі сили, які б усвідомили свою історичну відповідальність за сучасну і майбутню долю України та взялися до тяжкої, титанічної роботи державотворення? На словах – є, на ділі – немає. І це велика проблема.

Незаперечним фактом є те, що українські націоналісти – це люди, які показали себе найчистішими і найвідданішими борцями за звільнення України від колоніальних систем.

Їм належить історична місія очолити боротьбу за долю України. На жаль, поки що вони не змогли утворити єдиної потужної націоналістичної організації, яка б взяла на себе роль очільника у вихованні сучасного строкатого в ідейному плані населення, повела рішучу боротьбу за душі своїх співвітчизників.

Існування більше десятка патріотичних партійних і громадських організацій приносить не користь, а тільки шкоду, бо всі ці структури не знаходять поміж собою спільної мови. Їхнє число збільшується, а незгода між ними зростає. Можливо, саме тут криються всі наші негаразди, починаючи з 1991 року.

Державна незалежність дала необмежені можливості всім громадянам і юридичним особам діяти на користь України демократичними методами. І тут лідером патріотичної роботи серед населення мав би стати націоналістичний сегмент політичних течій. Однак політична прямолінійність, відсутність маневреності в ідеологічних боях, а також взаємні суперечки поставили націоналістичні організації на другорядні, третьорядні позиції в ієрархії чисельних суперників.

Упертість усіх українських патріотичних організацій у небажанні об'єднатися в одну потужну структуру дивує не тільки їхніх прихильників в Україні, а й в усьому світі. Для ворогів України роздрібненість націоналістів – це величезна перемога і радість. Спостерігаючи з боку оту завзятість діяти (або робити вигляд дієвості) окремо, можна зробити висновок, що в середовищі українських патріотів присутня велика кількість російських спецагентів, які роблять все, щоб не допустити об'єднання проукраїнських організацій в єдину партію. Дехто продовжує жити минулою історією, в той час, як Україна потребує ідеології майбуття і практичної діяльності в цьому напрямі.

Чому шалену диверсійну активність демонструють відверті вороги України (П. Симоненко, О. Мороз, Н. Вітренко...), а з середовища націоналістичних сил не світяться прояви високої патріотичної наполегливості? Вороги України діють впевнено, хоч ці дії злочинні, а націоналісти – невпевнені, хоч за ними стоїть правда. А має бути навпаки.

Закінчення на 7-й стор.

ВИШКІЛ

НАША СИЛА – В НАС САМИХ!

З 15 до 25 липня поблизу села Луквиці на Івано-Франківщині пройшов щорічний всеукраїнський вишкіл імені Ярослави Стецько, зорганізований Конгресом Українських Націоналістів. У таборуванні взяли участь понад 120 молодих кунівців із Львівської, Тернопільської, Івано-Франківської, Закарпатської, Хмельницької, Волинської, Вінницької, Житомирської, Луганської, Одеської, Полтавської областей, а також із Києва та Криму.

Своїми враженнями від проведеного поділилися його учасники.

Василь ПОПОВИЧ, комендант табору, молодіжний референт КУН:

– Метою такого таборування є вишколити духовно, ідеологічно та фізично молодих конгресівців з усієї України. Вишкіл присвячений Ярославі Стецько, бо саме вона була першою головою КУН, вона відновила націоналістичний рух в Україні, об'єднала навколо себе патріотичну еліту. Тому з поваги до її світлої пам'яті, до її заслуг перед Українською державою ми віддаємо пані Славі таким чином свою шану як нашому духовному й ідеологічному лідеру.

Учасники вишколу між лекційними заняттями з власної ініціативи взялися відновлювати криївку неподалік таборового містечка. Цього року ми вдосконалили наші команди, вже випрацювані чіткі принципи діяльності такого вишколу. Найбільше вразило те, що кожен з учасників є індивідуальністю, українцем з великої букви, сміливо може відстоювати свою думку. Націоналістична перспектива Конгресу все більше стає реальністю. Молодь дуже добре розуміє і підтримує ідею українського націоналізму.

Наш табір відвідав Голова Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук, заступник голови Івано-Франківської ОДА, заступник голови Івано-Франківської ОО КУН Богдан Борович, голова Богородчанської РО КУН Тарас Конечний, депутат районної ради від Конгресу Манолій Піцуляк. Гостинно приймав нас господар табору Степан Красівець.

Ідеологічна програма заходу включала велику кількість лекційних занять, тренінгів, дискусій, бесід, а також індивідуальних занять. Темами лекцій були: "Інформаційна війна", "Провідництво", "Політичне лідерство", "Постать Слави Стецько", "Українська література XX–XXI століть", "Історія створення Конгресу Українських Націоналістів. Програма та перспективи", "Історія визвольних змагань українського народу".

Один із психологічних тренінгів був присвячений виявленню серед невеликої групи людей лідерських якостей. Результатом стало виокремлення у кожній з трьох груп близько десяти лідерів. Також за допомогою тренінга свої здібності виявили люди, які можуть стати генераторами ідей у будь-якому колективі.

Під час вишколу були проведені дебати за системою Карла Попеля на теми: "Чи має світову перспективу українська музика?", "Чи популярна і корисна сучасна українська література?", "Чи українська націоналістична молодь є субкультурою?". У всіх випадках підсумком дискусії стала ствердна відповідь на поставлені тематичні запитання. Учасники, захищаючи свою тему, відстоювали тезу про самобутність української культури. На цьому, наприклад, базувався захист теми про світову перспективу української музики і про популярність і корисність сучасної української літератури. Захист теми: "Чи українська націоналістична молодь є субкультурою?" ґрунтувався на унікальності і непересічності сучасної української націоналістичної молоді, яка виходить за рамки будь-якої іншої субкультури, а її світоглядні уявлення творять нову субкультурну систему.

Індивідуальні заняття були присвячені вивченню Гімну і маршу українських націоналістів, Декалога українського націоналіста, 12 прикмет характеру українського націоналіста, молитви та інших засадничих принципів українського націоналізму, розробці передвиборної програми Конгресу Українських Націоналістів.

Одним із лекторів був друг **Руслан ЄГОРОВ** з Луганська (псевдо "Лан", "Батько"), який прочитав лекції про інформаційну війну й українську літературу.

– Друже Руслане, чому Ви обрали саме тему "Інформаційна війна"?

– Бо вона є дуже актуальною для України. Через інформаційний простір загарбники нищать нашу націю, намагаючись знову перетворити її в колонію. І завдання націоналістів – протистояти цим підступним планам. На мою думку, в нашій країні повинна діяти загальнонаціональна система патріотичного виховання.

– Чому Ви звернулися до української літератури, зокрема поезії, як теми лекції?

– Щоб боротися за щось, його треба любити. Для того, щоб щось любити, треба це поважати. А щоб щось поважати, треба це принаймні знати. Отож, щоб мати духовні сили для боротьби за українську націю, ми повинні знати її культуру, однією з важливих складових якої є поезія.

– Що візьмете для себе з цього вишколу?

– Такі табори додають мені витривалості та снаги, аби проводити свою роботу вже безпосередньо на місці.

Бунчужним табору був друг **Руслан ПОМІРЧИЙ** – спортивний референт, який відповідав за фізичний вишкіл молодих націоналістів:

– Така підготовка потрібна, щоб молодь могла захиститися від різноманітних провокацій, уміла виживати у лісових та інших природних умовах, знала, як поводитись у надзвичайних ситуаціях, як пересуватись містом сотнею, уміла тактично захищатися, опанувала прийомами рукопашного бою та греко-римської боротьби.

Для підтримки фізичної форми учасників табору день розпочинався з руханки. Під час вишколу був проведений турнір з футболу, переможцем якого став комендантський рій. Крім цього, молодь мала змогу грати в інші спортивні та розважальні командні ігри.

Внаслідок такої посиленої фізичної підготовки молоді націоналісти стали значно витривалішими, тому без проблем здійснили п'ятдесятикілометровий вимарш до Манявського Скиту. Ця подорож, хоч і була непростою, проте всім запам'яталася найбільше. Наші молоді друзі повернулись втомленими, але сповненими духовної і фізичної енергії.

Більшість учасників вишколу побували на такому таборі вперше. Спочатку вони почували себе досить розгубленими, але згодом повністю адаптувалися, і проявили себе з найкращого боку.

Серед таких – **Марічка** ("Смерічка") з села Бережниці Калуського району:

– Найбільше сподобалось у таборі дружнє коло, одна думка, згуртованість, дух побратимства. Ще хотілось би приїхати сюди. Очікувала фізичного і духовного вдосконалення. Отримала більше, ніж сподівалась.

Наступною нашою співрозмовницею є подруга **Лілія ЛОЗЕНСЬКА** з Тернополя:

– На вишколі сподобалось те, що всі розмовляють українською мовою, а особливо вразило, як гарно спілкуються українською друзі зі сходу України. Запам'яталися тренінги, з яких я почерпнула багато корисної інформації. Ми навчилися слухати один одного, підтримувати дух побратимства. Дисципліна – корисна справа. Перші дні було важко, бо жити за розкладом незвично для мене, пролила навіть кілька крапель сліз. У захваті від працівників кухні, від їхньої компетентності. Незабутніми були ватри й ігри біля них. Неодмінно прийду ще раз, зібрала багато адрес нових друзів. Неймовірно цікаві тут були люди, хочеться їх ще раз побачити.

Отже, можемо виокремити ряд речей, які найбільше запам'яталися нашим друзям: ватри, ігри і розважальні програми біля них, спортивна підготовка, похід в Маняву, нічні алярми і таборовий дух.

Усі учасники табору морально й фізично збагатились, ідеологічно зросли, у своїх переконаннях стали незламними і твердими.

Тож табір став для молодих націоналістів школою духовного і політичного лідерства.

Підготували
подруга Ірина ("Піля"),
м. Новояворівськ,
подруга Мар'яна ("Капуста"),
м. Львів

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ЛЬВІВЩИНА

Нещодавно в мальовничому Славську, що на Львівщині, з ініціативи місцевого осередку Конгресу Українських Націоналістів та за сприяння Сколівської районної і Львівської обласної організацій КУН, одну із вулиць цього карпатського селища було названо іменем Романа Шухевича. У такий спосіб місцевий осередок відзначив сторіччя з дня народження головного командувача армії УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича.

Чергову сесію місцевої ради відкрив селищний голова М. Кінаш, який зачитав звернення осередка. Зал заповнений односельчанами. Майже одноголосно депутати проголосували за присвоєння новій вулиці ім'я Романа Шухевича. А це означає, що Славське розвивається не тільки як курортне селище, а й у духовному, патріотичному напрямах. Тішить те, що і місцеві жителі схвально відгукнулися на таке важливе рішення. Вшанування пам'яті національного героя, а також воїнів УПА, що поховані на території Славського, продовжила недільна відправа у місцевій церкві Успіння Пресвятої Богородиці.

Вічна Слава Героям, Слава Роману Шухевичу,
Слава Україні!

Юрій УЛИНЕЦЬ,
в.о. голови Славського осередку КУН

РІВНЕНЩИНА

28 липня у селі Вичавки Демидівського району Рівненської області за ініціативи Рівненської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів та підтримки місцевої влади відбулося відкриття пам'ятника жителям села, які воювали у лавах Української Повстанської Армії.

Пам'ятник у вигляді козацького хреста та пам'ятної дошки, на якій викарбувано 45 прізвищ жителів села – вояків УПА, встановлено на подвір'ї сільської церкви. Виготовлено його з чорного каменю габро за кошти Рівненської обласної організації Конгресу.

На урочисте відкриття прийшли представники Конгресу, місцевої влади, жителі села Вичавки. Священик УПЦ КП відправив панахиду.

Голова Рівненської ОО КУН Ігор Кривко наголосив, що такі пам'ятники потрібно встановити в усій Україні, щоб нащадки знали, хто боровся за незалежну Українську державу. Також він зазначив, що відкриття пам'ятника присвячено 65-й річниці створення УПА та 100-річчю від дня народження Головнокомандувача УПА Романа Шухевича.

Місцеві жителі висловили щиру вдячність Конгресу за встановлення цього пам'ятника. "Я думала, що ця неправда ніколи не закінчиться. Ми дуже вдячні Конгресу за те, що імена наших рідних увіковічено, і ми маємо куди покласти квіти", – сказала жителька села, у якої п'ять братів загинули у лавах УПА.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Відтоді, як шарашмонтаж-компанія імені екс-зека повернулася у кабмінівські крісла, таке поняття, як рейдерство, стало набувати в усій країні, та особливо у столиці, масштабів дев'ятого валу. Якщо на початку дев'яностих бритоголові вихованці зони запровадили рекетирство, то нині ввели нові масштаби подібного способу збагачення за чийсь рахунок, тільки з іншою назвою – рейдерство. Це коли твоє – моє, і моє – моє. Знайомишся з тим, як біло-блакитні покращувачі нашого життя вже сьогодні намагаються силоміць привласнити "Укртелефільм" з усім його майном і – головне – землею у центрі Києва – виникає враження, що бандитизм в Україні узаконений і набув небачених масштабів. Ніхто не здатний чи не бажає його зупиняти, а відтак у суспільстві все відчутніше тхне… парашею. І ці люди знову рвуться до влади в Україні!

Б'ЄМО НА СПОЛОХ

ЗАШМОРГ НА ШИЇ "УКРТЕЛЕФІЛЬМУ"

Почерк братків з Партії регіонів яскраво проявився в хижацькій історії, що відбувається з однією з найзаслуженіших телестудій України – "Укртелефільмом"

Марта РИМАР

Історія загарбання "Укртелефільму" набула особливо гострих форм упродовж останніх дев'яти місяців, коли колектив фактично вимушений існувати в умовах бойових дій з чиновниками Держкомтелерадіо України на чолі з регіоналом Едуардом Прутніком. Силоміць усунули від виконання обов'язків директора "Укртелефільму", заслуженого діяча мистецтв, академіка Олега Бійму. Днями стало відомо, що 1 серпня 2007 року приміщення "Укртелефільму" взяли штурмом із застосуванням кувалд і пилок-"болгарок". Загін охоронців на чолі з судовим виконавцем захопив адміністративний корпус студії. Олег Бійма так описує ці дії у своєму листі до редакції газети " Нація і держава": "Вони керувалися ухвалою судді Шевченківського районного суду, яка була прийнята 24 липня 2007 року без повідомлення та участі представників студії "Укртелефільм" та не надана нам для ознайомлення. За вказівкою судового виконавця були заблоковані всі входи на студію. Працівники, які в цей час знаходилися на своїх робочих місцях, вимушено завершили робочий день. За допомогою слюсарного та електричного інструментів були зламані замки на вхідних дверях службових приміщень, вирізані отвори в сейфах бухгалтерії та відділу кадрів, вилучена вся бухгалтерська, кадрова та виробнича документація й вивезена за межі студії. При цьому новопризначені керівники поводилися брутально, принижували честь і гідність членів трудового колективу, висловлювали свою неповагу до них, називали людей "бидлом".

Метою акції було вилучення документів, необхідних для складання ліквідаційного балансу для подальшого нищення студії. 2 серпня працівників студії, які прийшли на роботу, не допустив до робочих місць "новий керівник". На сьогодні у членів профспілки та інших працівників трудового колективу відібрано право на працю та на своєчасне одержання зароблених коштів. Уже два місяці робітники студії через дії незаконно призначеного тимчасово виконуючого обов'язки директора Кошари не отримують заробітну плату".

Колектив "Укртелефільму" б'є на сполох і просить допомоги у всіх небайдужих. До високих інстанцій свого часу вже зверталися, та, на жаль, у відповідь – жодного відчутного жесту. Одне слово, як писав класик, порятунок потопаючих – справа рук самих потопаючих.

А поки що, за попередньою інформацією, 18 жовтня цього року кіностудію "Укртелефільм" ліквідують або ж, якщо називати речі своїми іменами, переформатують, прихватизують, створивши натомість спільне підприємство "Укртелефільм", що має стати складовою частиною донецького ТРК "Україна". І хоча за статутом у разі ліквідації держпідприємства "Укртелефільм" його колектив має право взяти своє підприємство в оренду, силоміць звільненим працівникам студії вже відмовив у цьому, хто б ви думали – Фонд Держмайна на чолі з соціалісткою Валентиною Семенюк.

А тепер повернемося до ціни питання, через що, власне, й точаться баталії, і за що борються донецькі братки. Як свідчить непокірний директор "Укртелефільму" Олег Бійма, ледве сівши в крісло глави Держтелерадіо, медіамагнат, власник телеканалу "НТН" регіонал Едуард Прутнік однозначно дав зрозуміти, що три гектари землі, на яких міститься студія, можуть бути використані для інших потреб. Сам по собі "Укртелефільм" привласнювачам не потрібен. І ні про яке світле майбутнє українського кіно у цьому випадку не йдеться. З прекрасного місця поблизу Русанівського каналу студію хочуть переселити подалі, а фактично у резервацію. І водночас – заволодіти землею вартістю у кілька десятків мільйонів доларів та будинком, що містить п'ять із гаком тисяч квадратних метрів елітного житла, ціна якому – більше 10 мільйонів доларів. Керувати "Укртелефільмом" призначили, звісно, свою людину, яка може маніпулювати і землею, і грішми, і будинком. Зараз робота "Укртелефільму" практично паралізована.

Олег Бійма також наголошує, що 2000 року, коли він очолив студію, вона перебувала на межі банкрутства та мала великі борги. Незважаючи на це, протягом шести років вдалося вирівняти ситуацію і навіть відзняти близько 300 телевізійних фільмів, практично на ентузіазмі і без державної підтримки заснувати український канал "Культура". 2006 року студія вже мала пристойні фінансові та творчі показники та ще й розпочала будівництво нового будинку з метою вкласти виручені кошти в оновлення студії.

За свідченням члена ради трудового колективу студії "Укртелефільм" Руслана Смакова, після того, як Олег Бійма разом з колетивом не погодилися на переселення студії, непоступливого директора звинуватили у "колосальних зловживаннях" і звільнили. Була навіть спроба порушити кримінальну справу, проте судові інстанції відмовили у цьому. Тоді Прутнік вирішив ліквідувати "Укртелефільм" через банкрутство. А для цього цілком самоокупне підприємство приєднати до іншого – збиткового, обвішаного боргами підприємства "Фотон" . Тим часом на "Укртелефільмі" безперервно тривали ініційовані Прутніком перевірки, котрі, втім, не дали ніяких відчутних зачіпок. Коли і це не вдалося – застосували вищеописаний силовий варіант. Бо ж, до всього, ще й вибори наближаються, а регіоналам це увіллється в копієчку, тож десь її треба вибити. І тоді стає у нагоді рейдерство під прикриттям парасольки Держтелерадіо. Допоки?

Тим часом, поки прутніки і табачники нищать паростки українського кіно, їхні побратими з сусідньої Росії захарщують український теле- і кінопростір дешевими мильними операми, що роблять з людей ідіотів. Оце і є справжня загроза національній безпеці українців. Можливо, за справу щільніше візьметься СБУ?

Далі – буде.

ЗВЕРНЕННЯ

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

голові Хмельницької обласної організації Партії регіонів Василю Ядусі

Пане Ядухо! Прочитавши Вашу статтю "Кому уряд Януковича став кісткою поперек горла" ("Подільські вісті" №101-102 та "Подільські новини" №165 на 26 липня 2007 р.), мимоволі пригадала подію, яка сталася багато років тому, коли М. С. Хрущов їздив до США і в інтерв'ю з американським журналістом хвалив радянську систему влади, а гаяв американські порядки, на що журналіст з іронією йому відповів: "Зачем же лаять на луну?". Так ото і я хочу вас запитати: "Навіщо валити все з хворої голови на здорову?"

Моя донька в 2005 році при уряді Єханурова народила дитину, взяла копію свідоцтва про народження, копію паспорта, занесла то все на роботу і протягом місяця їй виплатили першу частину одноразової допомоги при народженні дитини, надану Президентом України В. Ющенком у розмірі 8500 гривень. А другу дитину народила у цьому році при уряді Януковича. І їй разом з чоловіком довелося пройти "9 кіл пекла Данте", щоб зібрати й оформити їх в управлінні соціального захисту. Я взяла тиждень відпустки і сиділа з дітьми, а дочка з чоловіком бігали по інстанціях і збирали довідку про довідку, а потім три місяці чекали, щоб виплатили першу частину тієї одноразової допомоги. То добре, що у нас після першої дитини залишилося дитяче ліжечко, коляска і т. ін., а декому довелося чекати тієї допомоги аж 8 місяців, і вони не мали за що купити памперси.

То ми відчули, як дбав уряд Єханурова за свій народ, і як про нього "дбає" уряд Януковича. А ті цифри, якщо й правдиві, людям нічого не дають. Адже людина повинна ті високі економічні показники відчути на рівні життя своєї родини, а їх поки що, на жаль, мало відчутно. Ви можете звинувачувати місцеву владу, мовляв, це вони не виплачують. Але я дзвонила в обласне управління соціального захисту населення і там сказали, що грошей поки немає. І чому місцева влада не затримувала виплати при уряді Єханурова?

Тепер про ціну на газ, на якій Партія регіонів любить спекулювати. Коли в січні 2006 року, голова НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко підписав угоду з "Газпромом" через посередника "Росукренерго" по 95 доларів за 1000 кубометрів (хоч "Газпром" спочатку назвав для України цифру в 230 доларів за 1000 куб. м), то ваші однопартійці говорили, що якщо Партія регіонів буде при владі, то газ буде по 50 доларів за 1000 куб. м. З тих слів вийшов пшик, бо народ відчув різницю на власній кишені; при Івченку – 95 доларів, при Бойку – 130 доларів. І ви ще видаєте це за неабияке досягнення. А замовчуєте те, що О. Івченко, відстоюючи національні інтереси, зумів підняти ціну на транзит російського газу з 1,09 до 1,6 долара. Саме за керівництва О. Івченка "Нафтогаз України" досяг найкращих економічних результатів за всі роки діяльності НАКу, що підтверджується конкретними економічними показниками.

Тепер про хліб насущний. Як тільки уряд Януковича при владі, так зразу ж виникають проблеми з хлібом. У 2006 році, коли трейдерам дозволили скупити все зерно, а в засіки держави не зробили запасів, тоді змушені були купляти зерно за кордоном або в тих самих трейдерів за дуже високими цінами. Цього року знову з хлібом ажіотаж. Ціна борошна зросла майже в два рази.

Як тільки Янукович прийшов до влади, то почав згортати соціальні програми, започатковані його попередниками. Намагалися навіть відмінити одноразову допомогу при народженні дитини (8,5 тисячі гривень), але опозиція у Верховній Раді не дозволила це зробити. Та коли запахло перевиборами, то Уряд швидко почав назад розгортати соціальні програми, і Партія регіонів наполягала відтягнути дату виборів на якомога пізніший термін, щоб встигнути перед виборами підвищити пенсії і зарплати.

А ваші безпідставні звинувачення на адресу Президента, ніби він порушує Конституцію України?! Президент Віктор Ющенко є всенародно обраним Президентом України, за нього проголосувала більша частина українського народу. Ображаючи його, ви ображаєте тих, хто голосував за В. Ющенка. Ви ніколи не рахувалися і не рахуетеся ні з народом, ні з його вибором, і то Ваше справжнє обличчя. Тому я вимагаю від Вас з повагою ставитися до мого вибору і вибору мільйонів українців!

Ви можете сказати, що також обрані народом. Завдяки партійній виборчій системі Ви стали депутатом Верховної Ради України. Якби діяла мажоритарна система вибору, то я переконана, що Вас, пане Ядухо, не обрали б народним депутатом в жодному виборчому окрузі Хмельниччини.

Особливо мене обурює те, що Ви, пане Ядухо, не знаючи (чи не бажаючи знати) історії українського народу, виражаєте негативне ставлення до визнання обласною радою ОУН-УПА воюючою стороною. Сьогодні вже навіть школярам відомо, що ОУН-УПА воювали за соборну незалежну Українську державу. Вони не пішли воювати ні в Псковську, ні в Саратовську області, а воювали на своїй землі, щоб не топтав рідну землю ні московський, ні німецький чобіт, воювали на дві сторони, проти червоного і коричневого фашизму. Це є герої України, яких не тільки потрібно визнати воюючою стороною, а й створювати фільми про них, писати книги, розказувати наступним поколінням про їхнє геройчне минуле, тим самим на їхньому прикладі виховувати в молоді патріотизм, любов до своєї Батьківщини. Французький генерал де Голль сказав: "Якби я мав таку армію, як УПА, то німецький чобіт не топтав би Франції".

Єдине, з чим я, пане Ядухо, з Вами погоджуюся, то це те, що влада – це відповідальність і що український народ вже на половину не купиться. А щодо Вашої впевненості у перемозі Партії регіонів на позачергових виборах, то народна мудрість гласить: "Не кажи "гоп", поки не перескочиш".

Ніна БЕНЮК,
м. Хмельницький

АКТУАЛЬНО

СВЯТО НА... РУЇНАХ

Ні для кого не секрет, що після розвалу СРСР Україна успадкувала від тоталітарної імперії величезні запаси зброї, що накопичувалися під час "холодної війни" на нашій території. Це дозволяло без особливих проблем і капіталовкладень створити власну боєздатну армію, яка б, у разі потреби, могла захистити наш суверенітет.

Україна ж (точніше її керівництво) цим шансом не скористалася. Натомість вже у 1994 році ми відмовилися від ядерної зброї. А кілька років потому розпочалося глобальне "скорочення армії", мотивоване відсутністю потреби у чисельних збройних силах (згадуються часи УНР і відмова деяких тодішніх її керівників від власної армії).

Головними причинами такого рішення Міністерство оборони називає потребу в якісному оновленні як озброєння, так і всієї структури Збройних Сил в цілому і, звісно ж, поліпшення життя військовослужбовців.

Протягом уже 16 років позитивних змін, до яких мала б привести політика "скорочення", не видно. Військовослужбовці, як і раніше, без надії стоять у квартирних чергах, призовники докладають усіх зусиль, аби уникнути служби, молоді офіцери тікають з армії.

І чи не єдине, що на сьогодні залишилось Україні після реформування Збройних Сил, – руїни на місці військових частин і маленькі міста, які після залишення їх військовими перестали бути складовими розвитку населених пунктів.

Саме така ситуація склалася у невеличкому районному центрі на Одещині, де донедавна дислокувалася єдина в Україні аеромобільна дивізія.

Так було раніше

А починалось це так...

1969 року до Болграда була переведена 98-а гвардійська повітряно-десантна дивізія, на базі якої в 1993 році створено 1-у аеромобільну дивізію Збройних Сил України.

За час, що минув, військові стали невід'ємною складовою всіх сфер життя районного центру. Більше того, дивізія стала душею міста. Жоден культурний захід не проходив без участі десантників. Прикрасою свят стали паради, покази виступи з рукопашного бою, виступи талановитих військовиків на концертах.

Крім усього, дивізія постійно надавала посильну допомогу населенню міста, брала участь у його розвитку. Військові завжди були поруч у скрутну хвилину: технікою розчищали дороги, витягали зі снігових заметів машини і автобуси, допомагали збирати врожай.

Тож неважко уявити, яким важким ударом для них стали події 2003 року, коли аеромобільна дивізія була перетворена на тактичну групу "Південь", яку розформували вже в наступному році. Місце десантної дивізії зайняла механізована бригада, якій випало лише дворічне життя – з листопада 2006 року і вона була розформована...

Невиправна втрата

Скорочення дивізії стало важкою втратою для міста і з економічного боку.

Для невеличкого районного центру військові були одним з головних важелів розвитку. Адже 50 відсотків міського бюджету складали податки, які платила дивізія. Крім того, військова частина – це і робочі місця, і стабільні високі, як для Болграду, заробітні плати, й інфраструктура, і багато чого іншого.

Велика кількість військовослужбовців створювала попит на ринку, стимулюючи тим самим розвиток торгівлі, приватного підприємництва та сільського господарства, що поставляло продукти для потреб дивізії.

Сьогодення "дивізії"

Колишні військові території нині нагадують повоєнні руїни. Розкрадання залишків майна розпочалося ще до остаточного виведення військ, адже механізована бригада, яка успадкувала від аеромобільної дивізії 12 територій по всьому місту, неспроможна була їх охороняти. А з листопада 2006 року, після остаточного скорочення, території дивізії перетворилися на мурашник, з якого тягнули все, що тільки під силу взяти. Це явище набуло неймовірного масштабу. Деякі з будівель розібрали до фундаменту. Вціліли лише ті, на які вчасно поклали око підприємці і встигли встановити охорону. Але це ще одна проблема, адже керівництву міста досі не передані ці території, а отже, місцева влада не має права здавати їх в оренду чи використовувати на свій розсуд.

...Лише руїни будівель посеред поля неподалік Болграду нагадують сьогодні про те, що донедавна тут розташовувався аеродром, здатний приймати літаки всіх типів. Сьогодні ж частина бетонних плит злітної смуги зникла у невідомому напрямку. При скороченні дивізії на аеродром з'явилися покупці, та зависока ціна змусила їх відмовитись. Але нещодавно цивільний аеропорт, що знаходиться поруч з військовим, таки був проданий невідомій компанії "Альянс-2007" за 30 тисяч гривень. За ціну, м'яко кажучи, смішну для такого об'єкта. А невдовзі з'ясувалося, що разом з аеропортом була продана частина майна, що належить Міністерству оборони. На щастя, сьогодні ця тема набула широкого розголосу і за фактом продажу порушена карна справа.

У подібне становище потрапив і полігон, з якого вкрадено все, що хоч чогось було варте. Викопали навіть 15 кілометрів водопровідних труб, що тягнулися сюди з міста.

У скрутному становищі опинились і військові містечка. З приходом зими виявилося, що місто не має коштів на запуск котельні для опалення багатоповерхових будинків, які перейшли у підпорядкування міської ради. Тож населення змушене було власним коштом терміново встановлювати індивідуальне газове опалення, або зимувати без тепла. Щоправда, торік у листопаді держава виділила 3,7 млн гривень на ремонт будинків. Тож на їхнє освоєння лишався місяць, за який встигли частково перекрити дахи, поміняти труби і каналізаційний колектор.

Найстрашнішим є те, що аварійні військові території стали причиною нещасних випадків: 15-річного хлопця вдарило електричним струмом; колишній прапорщик розбився на смерть, впавши з даху одної з покинутих будівель.

Єдиним оптимістичним майбутнім є оренда військових містечок приватними підприємцями, але це неможливо, допоки території не будуть передані Міністерством оборони місту. А для цього треба чекати на рішення Кабміну.

* * *

2 серпня повітряно-десантні війська відзначали свій день народження. Святкували його і в Болграді, який ще не так давно можна було сміливо назвати десантною столицею України: зібралися разом ті, хто присвятив своє життя небу, одягнувши тільник і блакитний берет. Але не повернулася до Болграда така рідна і, здавалося б, невід'ємна міць. Лише руїни території дивізії залишаються мовчазним нагадуванням про таке близьке і вже одночасно далеке минуле.

Така картина на території колишньої дивізії сьогодні...

Максим МЕДИНСЬКИЙ,
студент Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Наталка ПОКЛАД

КОНТРОВЕРСІЇ

ПРОСТО ТАКИЙ ДЕНЬ

Коло церковки в Гідропарку летить фонтаном із шлангу вода – дядечко поливає траву. А в мене після купання – ноги в піску. Дядечка нема. Тож беру шланг і в струменях води швиденько мию свої ноги, а тоді сідаю обсушуватися.

Ген трохи далі зацікавлено дивляться на мене жінка та її троє дітей. Поки одягаюсь, дівчинка, а за нею й хлопчик, вилазять на лавочку і взуті чимчикують нею до шлангу. Подивившись, як вони ловлять у долоні струмені води, я повчально зауважую: "Не ходіть взуті по лавочці, бо там люди сідають". Діти дивляться на мене розгублено, а тоді зістрибують на землю. У цей час найстарший хлопчик пробує дертися на металеву підпору церковки, тож гукаю і йому: "Тут не можна лазити".

Жінка, почувши мої зауваження, каже меншим дітям: "Ходіте, ходіте, – я разрешаю..." Тож дівчинка й хлопчик знову вистрибують на лавочку і демонстративно прошкують нею.

Я до дівчинки: "Твоя мама вчить тебе погано".

А мала: "Я своіх маму й папу слушаю. А больше нікаво".

Отетерівши від такого повороту, звертаюся до жінки, що неподалік перевзувається: "Чули? А тоді кажуть, чому народ поганий".

"Ой, я не чула нічого", – виправдовується та.

Ковтаю гірку слину, одягаюсь і йду собі...

А в метро хлопчина прямо під носом у мене захоплює вільне місце. І дивиться знизу на мене переможно-глузливо. Відчуваю, що від обурення червонію.

...Поспішаю в пенсійний фонд – до кінця робочого дня зосталося півгодини. Тож на Солом'янській площі застрибую в 40-й і пробираюся від передніх дверей до задніх, аби на своїй зупинці швидше вийти і звернути на Донецьку. Кондукторка товчеться серед пасажирів, грізним голосом питаючи: "А у вас што за проєзд?" Хтось мовчить, а хтось пхає їй у долоню 50 копійок. Уже майже минувши мене, вона раптом над самим моїм вухом гарикає: "А у вас што? – Єсть білет?!" – "Єсть!" – відповідаю їй у тон. Пасажири усміхаються на цей жарт. Кондукторка лиш на мить розгублюється, а тоді: "Ну й шо? У мене такий голос. Такий природа дала". – "Та нічого, – веселю. – Ви наче в казематі. Вам треба в оперу йти, там потрібні баси". Вона робить розворот на 180 і переходить у наступ: "Што у вас за проїзд?" – "Усе нормально, – відповідаю. – Пенсійне". "Покажіте, покажіте, а то тут безбілєтниє всякіє...", – насідає з грізно-нахрапистими вібраціями.

І тут мене розбирають чорти. Уже майже добувши із сумки своє пенсійне посвідчення, я раптом різко клацаю замком і кажу: "Я не розумію, що ви кажете. Говоріть українською". Кондукторка отетеріло задкує і лементує: "Какою українською? Іч, захотіла. Та вона без білета! Порилася буцім у сумці, і нічого не має. Виході!". Я стою незворушно. Інтелігентного вигляду жінка в чорному трикотажному костюмі протискується до кондукторки: "Ви што? Она вам нічєво не показала? Гнать єйо нада!". У цей час озивається разом кілька голосів: "Падумаєш, – давай єй українскій. Єщо чево. Да хоть би англійскій ілі французкій – ви должні предьявіть білет, і всьо тут..." – "Ні, – впираюся, мов осел. – У Києві, в столиці держави, кондукторка повинна розмовляти державною мовою. Вам що, не казали про це?", – звертаюсь уже конкретно до неї.

Кондукторка швиденько здимлює до передніх дверей. "Да ето просто нахальство. Чістой води. Ви ж компрометуєте державу, розумієте? – переходить раптом на українську і пробує тлумачити мені жінка в чорному, склавши три пучки, мов для молитви, і трясучи ними перед моїм обличчям, однак, не підходячи близько. – Ком-про-ме-туєте. Ви безбілєтчик", – каже, мов сокирою рубає. – "Ні, я маю квиток, – захищаюсь. – Але вона повинна розмовляти українською". – "Да ви посмотрітє на нєйо, – зривається з сидіння, мов підкинутий пружиною, худий чоловік років сорока, – она же нєнормальная. Оставте єйо, – махає він рукою, – вона з Павлівки, хіба не видно?"

Я підходжу до нього й глузливо запитую: "То ти ще й рідну знаєш?". – "Пусть виходіт, она нє імєєт права єхать", – гукав хтось, а інший йому вторить.

Я бачила перед собою настовбурчені, сердиті обличчя, що зливалися в одне гавкаюче тло. Люди справді готові були гуртом кинутися на мене і гнати-виштовхувати в плечі з тролейбуса. "Посмотрітє! Да она єщо смеются над нами. Придумала, віш, українскій... Гражданін міліціонер, виведіте єйо...". Із заднього сидіння спокійно озвався молоденький міліціонер: "Єслі безбілетная, нужно гнать".– "Ні, я вже приїхала, розумієте? При-ї-ха-ла. І зараз вийду. Можете заспокоїтися", – сказала переможно жінці в чорному і на Севастопольській площі вийшла. А навздогін – кондукторка: "Та я вже оце, кажеця, другий раз із нею... Я її упознала..."

Останнім часом на вулицях столиці впадають у вічі яскраві біг-борди з фотографіями усміхненого (?!) Леоніда Черновецького, а під фотографіями – підпис "Мер – усіх киян!" Цікаво, чи не за кошти платників податків виготовлені та розташовані ці рекламні лаштунки?

Тож спробуймо розібратись, чи підпис на біг-бордах відповідає дійсності.

Ігор ЗБІДОВАНИЙ, аналітик

ДУМКА ВГОЛОС

МЕР УСІХ КИЯН ЧИ ЛИШЕ КИЇВСЬКИХ РЕКЕТИРІВ?!

Всі кияни, мабуть, ще не забули, як на виборах мера м. Києва команда Черновецького у своїй рекламній продукції завзято обіцяла створити краще життя. Головним гаслом їхньої програми було: "Кожен має право жити краще!". Це соціально-необхідне гасло, підкріплене харчовими пайками (пан Черновецький з екранів київського телебачення відверто говорив, що пенсіонерам та інвалідам буде надавати харчові пайки завжди, незалежно від виборів), вселяло надію наївним киянам-пенсіонерам. Вони й обрали (за прострочені консерви та третьосортну крупу гречки, рису чи пшона) мером Києва нібито чудового успішного бізнесмена, банкіра Леоніда Черновецького. Ті ж наївні пенсіонери, ветерани та інваліди не здогадувалися, що всі банкіри такого гатунку заробляють на грошових аферах і що влада у столиці потрібна Черновецькому та його клану тільки для помноження власних капіталів.

Для спростування або ж підтвердження вищезгаданого зробимо невеликий оглядовий аналіз річної роботи Київської мерії під керівництвом нового мера. Всі кияни, пенсіонери та інваліди, чудово пам'ятають, як міська адміністрація під керівництвом Черновецького почала пробувати відбивати кошти, витрачені на виборчу кампанію, економічно необґрунтованим підвищенням тарифів на комунальні послуги. Для киян, як ні для кого в українських містах, ці послуги були підняті майже в чотири рази. Тільки завдяки впертій боротьбі опозиційних партій та активності пересічних киян команда мера відступила від пограбування киян. Тоді ця афера успішно провалилася (не будемо вдаватися до нюансів приватизації тепломереж столиці, перегонки коштів за комунальні послуги через деякі банківські установи, контрольовані Черновецьким). Отже, команда аферюг-рекетирів почала думати й гадати, де ж кошти, витрачені на вибори, відбивати.

Усі кияни, які час від часу вмикають київське телебачення, бачили виступи аферистів з рекетирської команди з пропозицією наповнювати міську казну за рахунок людей, які приїжджають до Києва на заробітки, ввівши на них міські податки. Звичайно, ті, хто вніс такі пропозиції, не продумав, звідки будівельні організації Києва повинні були б брати дешеву кваліфіковану силу для новобудов. А правоохоронні органи повинні були б безжалісно штрафувати порушників. Невідомо, з яких причин така афера теж не була підтримана основною частиною рекетирської команди, яка дорвалася до київської влади.

У той самий час кияни знають, як почався масовий розпродаж, можливо, злочинним структурам (адже тільки злочинці можуть застосовувати грубу силу до мирних пікетувальників) ділянок під забудову житлових будинків у м. Києві. Але й тут активність киян викликала противагу черговій афері рекетирів, які тимчасово при владі. Отож і сама золота жила поповнення капіталів команди рекетирів починає уриватись. Усі кияни пам'ятають, як на останній сесії Київради команда мера з таким же успіхом, як і затверджували постанову про продаж цих ділянок, відмінили цю постанову. З кожним днем, місяцем поле діяльності для афер команди теперішнього київського мера зменшується. У деяких наївних киян може з'явитися думка: якщо уafериста-Черновецького не буде поля діяльності, то він піде у відставку, і кияни, нарешті, оберуть господаря-патріота.

Але насправді так званий успішний бізнесмен не збирається у відставку. Він не сприяє розвитку малих підприємств, які б справно платили податки та надавали нові робочі місця. Клан з Правекс-банку, який за протекцією мера поступово окуповує мерію, непридатний до ведення господарства у столиці. Сьогодні повністю занепадає комунальне господарство, дороги Києва, які ніхто не збирається ремонтувати, розбиті.

Одним з таких афористичних методів набивання кишень рекетирів при владі є збирання нахабно величезних поборів з власників транспорту, які з певних причин мусять паркувати своє авто у різних мікрорайонах Києва. Ніби дбаючи про інтереси киян, яким, мовляв, заважають авто в центрі міста, команда рекетирів підняла розцінки до 30 гривень за 1 годину стоянки. Такі розцінки навіть в центрі більшості столиць Європи є величезними. Цікаво, чи представники клану Черновецького та й сам мер, які ставлять свої автомобілі в центрі столиці, платять за їхню стоянку, чи вони для себе придумали пільги? Коли б платили за тарифами, які самі встановили, то команда аферистів подумала б і про киян-водіїв. Окрім того, команда рекетирів Черновецького придумала нахабне викрадення автомобілів, які припарковані не за правилами, встановленими аферистами з допомогою працівників ДАІ, котрі підпорядковані міській владі. Після цього власник автомобіля за його повернення повинен заплатити колосальну суму. Тим самим командою мера щодо киян порушуються елементарні норми Конституції України, яка є гарантом приватної власності громадянина України.

Гадаю, з часом знайдуться активні власники авто, які також стануть на свій захист, і діянням рекетирів при київській владі настане кінець.

Думається, що кияни примусять мера та його команду ремонтувати дороги у столиці та обладнувати стоянки для паркування, а не набивати собі кишені. Та й кияни розберуться: Леонід Черновецький – мер всіх киян чи ганьба всіх киян!!!?

"Років п'ять тому я випадково натрапила на газету "Нація і держава". З того часу регулярно її передплачую і з великим задоволенням читаю. Роблю ксерокопії найцікавіших публікацій, відношу в редакцію міського радіо, в школи, роздаю знайомим. Раджу всім передплачувати це видання. Я навіть оформила передплату на друге півріччя за свій кошт для бібліотеки при міській раді. На жаль, з цього приводу мені довелося дуже пошкодувати.

Справа в тому, що у №20 (184) "Нації і держави" надрукована стаття Василя Зайця "Правда зробить нас вільними". Пан Василь – автор патріотичних публікацій, за які йому хочеться подякувати. Але останньою він перекреслив усі попередні, піддавши різкій критиці Володимира Винниченка. Пересічний читач, який не розбирається в історичних тонкощах, не зрозуміє позиції автора. А табачникам та бузинам, що звикли паплюжити все українське, тільки того й треба. Ось і виходить, що ми знову самі себе з'їдаємо. А росіяни навіть покидьків своїх вихваляють.

Краще б Василь Заєць писав про теперішніх політиків – Мороза, Головатого, Стояна та їм подібних яничарів, через яких ми на шістнадцятому році нашої державності не можемо дати ради у своїй країні."

Віра ЛИТВИНОВА,
м. Нова Каховка, Херсонська область

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

ЗНОВУ САМОЇДСТВО?

Василь ЗАЄЦЬ

Шановна пані Віро!

Повністю поділяю Вашу думку про те, що українцям дуже шкодить брак національного порозуміння, єднання, а схильність до братовбивчого протистояння часто-густо схоже на самоїдство. Проте в гострій критиці політичної діяльності Володимира Винниченка я керуюся не бажанням сіяти розбрат в українській національній громаді, а навпаки, прагненням викрити джерело багатьох непорозумінь і суперечок.

Росіяни теж не кожен свій покидьок вихваляють, а тільки той, який так чи інакше прислужився московському шовінізмові.

Що ж до Винниченка, то він як політик завдав страшенної шкоди нашому народові. Його політологічні писання і сьогодні використовуються антиукраїнськими силами для того, щоб затьмарювати національну свідомість українців.

Після розвалу Російської імперії в 1917 році перед народами, які вона поневолювала, відкрилася дорога до свободи, чим певною мірою скористалися, наприклад, поляки. Чудово розуміючи, що Росія без бою нікого не відпустить зі своїх смертоносних обіймів, Юзеф Пілсудський очолив однодумців-офіцерів, які почали творити національну польську армію. І коли більшовики кинули своє військо на Варшаву, намагаючись повернути Польщу в лоно уже ленінської імперії, агресор дістав у відповідь нищівну відсіч.

Серед українських військовиків тоді теж було багато таких, які вважали сильну національну армію неодмінною умовою творення та існування незалежної держави. Центральну Раду підтримали мільйони вояків, які на своїх всеукраїнських з'їздах неодноразово ставили вимогу негайно приступити до творення власних збройних сил. І якби вищі державні керівники Української Народної Республіки прислухалися до голосу народних мас, нам не довелося б зазнати трагедії Крут і багатьох інших поразок, в результаті яких наш народ на довгі десятиліття став рабом кремлівських катів, втративши мільйони синів і доньок, замучених чекістами, підданих страхітливим мукам голодоморів, загнаних на фронти Другої світової війни, як слухняну худобу, гарматне м'ясо.

А головним винуватцем тієї національної трагедії був Володимир Винниченко, який разом зі своїми однодумцями-соціалістами вважав, що Україні не треба поривати з Росією, бо, мовляв, у російської та української демократії одні цілі.

Читаючи Винниченкове "Відродження нації", з огидою бачиш, як цей горе-політик плазував перед петербурзькою владою, як випрошував жалюгідні подачки у Тимчасового уряду, який з ненавистю ставився до визвольних змагань українського народу. Замість того, щоб брати владу в свої руки, творити новий суспільний лад на рідній землі, винниченківці відклали все до всеросійських установчих зборів, які, ясна річ, нічого не дали б українському народові, якби вони й відбулися. Бо ж недаремно мудрий націоналіст Дмитро Донцов вважав необхідною умовою визволення України "всіляку сепарафію від будь-якої Росії".

Похорон загиблих студентів, які вступили у бій проти військ Муравйова. Трагедія Крут – одна з гірких помилок, яких припустився В. Винниченко як політик

Винниченка ж нічому не навчила ні вікова історія нашого підмосковського рабства, ні свинське ставлення до наших національних домагань з боку керенських та мілюкових, ні знущання над українцями, що їх тоді широко практикували будь-які російські військові сили.

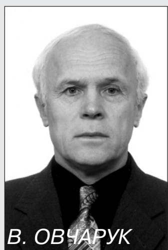
Після розгрому Української Народної Республіки Володимир Винниченко так і не зрозумів своїх страшних помилок, не визнав своєї тяжкої провини перед народом, люто покаранням за помилки нерозумного національного проводу. Емігрувавши за кордон, він не лише писав художні праці, а й випускав політологічні праці, в яких продовжував паплюжити творця Української Армії Симона Петлюру, видатного ідеолога українського націоналізму Дмитра Донцова. Услід за комуністичною Москвою Винниченко вважав, що Українська Радянська Соціалістична республіка – то не московська маріонетка, а справжня держава українського народу...

Шкідливі, а то й шкідницькі ідеологеми Винниченка сьогодні на руку таким соціалістам-москвофілам, як Олександр Мороз та йому подібні найманці Кремля. Тож розвінчування винниченківства сьогодні конче потрібне захисникам справжньої української національної ідеї, що не сумісна з москвофільством, пацифізмом, соціалізмом та всякими іншими "ізмами", підбитими московською брехнею.

Якщо я не до кінця пояснив своє ставлення до Володимира Винниченка як політика, то буду радий, шановна пані Віро, почути Ваші зауваження і думки.

На все добре!

Слава Україні!

В. ОВЧАРУК

Якщо кримчани – народ особливий, то українські націоналісти в Криму – особливі у квадраті. Бо залишаються повпредами там, де столітньою імперською селекцією штучно утворювалося російськомовне культурне, ментальне середовище. Бо саме у Криму доживають віку найбільше відставників з каральних органів колишнього Союзу, що продовжують підігрівати сепаратистські антидержавні настрої, на яких і спекулює "п'ята колона" Росії на території АРК. На цьому тлі – про реальні справи та ситуацію в Криму спеціально для читачів "Нації і держави" розповідає голова Кримської організації КУН Василь ОВЧАРУК – людина, яка викликає повагу до себе у кожного, з ким зведе життєва стежка.

КУН У ДІЇ

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ В КРИМУ

– Хотілося б почути розповідь про те, як Ваша життєва дорога, Василю Леонтійовичу, привела Вас до усвідомлення ідеології українського націоналізму?

– Я родом з Хмельниччини, із села Сохужинці Ізяславського району, подолянин. Скільки себе пам'ятаю, цікавився історією. Коли закінчував школу, то директор у характеристиці так і зазначив: "Має нахил до історії". Моя дорога до українського націоналізму була непростою. Істини українського націоналізму прийшли до мене не миттєво. Щоправда, у юні роки через принциповість та певну впертість у відстоюванні своїх поглядів мене називали бандерівцем, хоча тоді я ще не знав, що це таке. Доводилося чути уривчасті розмови про Степана Бандеру, і мене ця тема дуже зацікавила. Відбув службу в армії у Середньоазіатському військовому окрузі, де пройшов від рядового до командира взводу. У жодній партії раніше не перебував. Все, що хотів дізнатися про визвольний рух українців, про Бандеру, – дізнався. Коли настав час робити рішучий вибір у житті – зробив його. Перед тим, як написати заяву на вступ до Конгресу Українських Націоналістів, вирішив, що повинен відчути, наскільки готовий до цього. Тоді вперше зустрівся з людьми, які воювали в УПА та живуть у Сімферополі. Це Йосип Воробчак та його (нині покійний) менший брат Василь, Яків Бойчук. Родом з Франківщини, вони уповні спізнали всі "переваги" московських "курортів". Побували на засланні в Казахстані. Після того їм не дозволили повернутися у рідні місця, натомість дали на вибір для поселення дві області – Донеччину або Крим. Живучи в Криму, Воробчаки та їхні побратими дали поштовх до утворення осередку КУН на півострові. У квітні 1996 року вони вирішили офіційно зареєструвати організацію Конгресу в Криму.

А ще хочу висловити особисту глибоку вдячність Олександру Бойку, який познайомив мене з цими чудовими людьми, справжніми патріотами України. Варто згадати, що свого часу тут бувала славної пам'яті пані Слава Стецько. Отримавши офіційне свідоцтво, почали діяти.

У травні 1997 року мене ввели в курс справи. Після цього я вже свідомо написав заяву та став членом КУН. Спочатку був просто членом КУН, потім на конференції обрали до Проводу. Згодом доручили ще один напрямок роботи: налагоджувати контакти в різних районах Криму з іще живими воїнами УПА. Пізніше мене обрали заступником голови кримської організації КУН. Працював головою секретаріату. 2002 року постало питання про кандидатуру голови (колишній голова, нині покійний, повідомив, що за станом здоров'я не може виконувати обов'язки і запропонував змінити керівництво). Після всіх обговорень на розширеному засіданні Головного Проводу мене визнали найбільш готовим до цієї роботи. Таким чином, на звітно-виборній конференції був обраний головою, і вже дві каденції очолюю підрозділ КУН в Криму та є членом Головного Проводу.

Сьогодні можу твердо сказати: відчуваю, що вибрав правильний орієнтир на своєму життєвому шляху. Щасливий тому, що духовно й ідейно збагатився у Конгресі.

За час моєї роботи вдалося здійснити кілька важливих кроків: зареєструвати майже в усіх районах автономії районні організації КУН. У найбільших містах Криму також діють міські організації. Партія розростається. Можливо, не так швидко, як хотілося б. Та вельми непросто бути українським націоналістом у Криму. Ті люди, які воювали в УПА, на жаль, із плином часу відходять за обрій. Заклавши ними фундамент міцний. Та є й інші – ті, хто "спожив" радянську ідеологію, тому з недовірою, підозрою й агресією ставиться до членства КУН.

Проте ми проводимо різні акції: відзначаємо річниці Незалежності України, недавно святкували сторіччя Романа Шухевича тощо. І все це – у центрі Сімферополя, з червоно-чорними прапорами і атрибутикою. Поступово люди починають нас сприймати не так агресивно і заангажовано. Є, звісно, ортодоксальні русофіли, колишні кати НКВС, для котрих українські націоналісти – як кістка у горлі.

Ми розповсюджуємо ту інформацію, що надходить завдяки часопису "Нація і держава", роздаємо відеофільми, маємо членів КУН, які працюють вчителями і доносять правдиве слово до дітей.

За чисельністю ми поступаємося організаціям інших областей. Маємо у Криму більше 200 членів Конгресу. На жаль, люди, які стояли біля витоків реєстрації й утворення кримської організації, відійшли від активної роботи – хто виїхав, хто помер. Молодь приходить, але хотілося б, щоб цей процес ішов активніше.

Члени Кримської організації КУН під час пікетування Генерального консульства РФ у Симферополі з вимогою вивести Чорноморський флот Росії з півострова.

На мою думку, необхідно трохи змінювати акценти і наповнювати новим змістом нашу роботу, аби більше наблизити ідеологію українського націоналізму до свідомих кримчан-українців та представників інших національностей.

– Скільки воїнів УПА нині живуть на теренах Криму та як їм живеться?

– Десять осіб. Вони мешкають у Сімферополі, Сімферопольському районі, Євпаторії, у Роздольному, в Нижньогірському та Красногвардійському районах, у Красноперекопі. Декому з них – за 80. Фізично вони слабкі, тож рідко бачимося. Спілкуємося по телефону та у поїздках, намагаємося допомогти. Але уваги до них з боку держави немає. Вони кинуті напризволяще. Тому КУН намагається у міру можливого заповнити цю прогалину (вибиваємо кошти на їхнє утримання, знаходимо гуманітарну допомогу). А невдячність з боку держави бачать їхні діти й онуки, тож почасти відвертаються від батьківської подвижницької життєвої дороги.

– Наскільки об'єктивно висвітлюється діяльність КУН у Криму кримськими ЗМІ? Чи є у вас допуск до публічної трибуни? Це перше. І друге. Ви згадали, що у кількох районах ще незареєстровані організації. В чому причини?

– ЗМІ Криму дуже неохоче подають будь-яку інформацію про Конгрес. Йде переважно негатив. Так, кримська організація КУН вперше потрапила до ефіру у зв'язку з виборами 2006 року. Тоді одинадцять членів КУН балотувалися до Верховної Ради Криму, наші люди йшли до районних та місцевих рад. Тому ми офіційно зареєструвалися, зібрали підписи. Після цього про нас почала з'являтися інформація у прямому ефірі ТРК "Крим", на місцевому радіо та радіо "Свобода". Згодом, коли ми брали активну участь у політичних пікетах і демонстраціях, у передвиборній агітації (наші намети з символікою й прапорами КУН стояли у центрі Сімферополя, в Євпаторії, Саках, Красногвардійську, Алушті, Октябрському) – люди почали більше цікавитися. Ще раз хочу наголосити – дуже допомагає часопис "Нація і держава". Тому позиція українських націоналістів подається у ЗМІ дедалі частіше. Часом тенденційно, однобоко, але нас помічають.

Ми побували на прямому ефірі у телепрограмі "Вибір" Лілії Буджурової. Місцеві телекомпанії вже висвітлюють наші прес-конференції з відповідними коментарями та подають наш погляд на ту чи іншу проблему. Тобто певний доступ до ЗМІ у нас є. Але його недостатньо для того, щоб надати широкому загалові кримчан достовірну інформацію. Тому ми, окрім газет, розсилаємо брошури, книги, відеофільми про події 40–50-х років та діяльність УПА, про етнічних росіян, які служили у військах Вермахта і СС. Нас починають розуміти і цікавитися правдою про УПА, КУН тощо. Також подаємо заяви, протести до міськрад з різних приводів, зокрема проти того, щоб бюджетні кошти виділялись на спорудження пам'ятника Катерині II, яка була тираном, душителем України. Нещодавно інформація про наш протест прозвучала по кримському радіо. Нас хаяли, але позицію нашу висвітлили.

Щодо районних організацій. Досі їде переслідування тих, хто перебуває у Конгресі Українських Націоналістів. Ті українці, що становлять більшість у сільських районах Криму, настільки малоосвічені й асимільовані, що стали не тільки нашими опонентами, а й активними супротивниками. Йдуть проти своїх тому, що радянська ідеологія їх зомбувала, вибила рідний генетичний дух українства.

У Чорноморському районі, де я досі не можу зареєструвати організацію, під час минулих виборів до Верховної Ради Криму дев'ять осіб проголосували за українських націоналістів. Це гарні паростки. Але ж ці люди бояться заявити про себе відкрито, бо досі залякані. Хоча кожна людина має право вільно висловлювати свої погляди і принципи чи стати членом тієї чи іншої партії.

У Білогірському районі поки що членом нашої партії є лише одна людина. Бо непросто знайти свідомих українців, які б сприйняли нашу ідею і позицію. Кримські татари погоджуються і зареєструвати і працювати на КУН. Це добре, але де ж тоді українці?

Залишається проблемним також Джанкойський район. Продовжуємо шукати однодумців. Бути в Криму свідомим українцем все ще небезпечно. Отож потрібно діяти. Слова вже мало переконують, слід проводити заходи, у тому числі й акції гуманітарного, юридичного, матеріального, культурного спрямування. Окрім того, наші люди в Криму мають відчувати свою захищеність, а цього поки що немає.

Відтоді, як я очолив Кримську організацію КУН, ми почали допомагати підручниками тим школам, де утворюються українські класи. Наші люди жертовно виділяють кошти із своїх невеликих зарплат і пенсій, щоб українські діти могли навчатися української мови та культури. Адже новоутворювані українські класи нічим не забезпечені, і важко зрозуміти, чому держава і чиновники від освіти не виконують своїх посадових і професійних обов'язків.

– Зрозуміти просто: у високих освітянських кабінетах чимало українофобів, яким реальний розвиток української державності та й просто забезпечення прав українців на вивчення рідної мови і культури глибоко байдужі. Відсутність політики – це теж політика.

– Розмаїття підходів до справи говорить про те, що КУН у Криму діє не лише для представництва партії, а намагається дати про себе знати якомога більшій кількості осіб. На мою думку, настав час вибиратися з партизанщини, утворювати сучасний аналітичний, менеджерський центр і впроваджувати наступальні, високорезультативні методи роботи на багатьох напрямках, у тому числі й інформаційному. Наприклад, минулого року завдяки пожертві колишнього галичанина, а нині мешканця штату Арізона (США) Ярослава Олійника нам вдалося матеріально підтримати газету "Кримська світлиця". І це – конкретна справа. Такі кроки потрібно множити.

Розмову вела
Марта РИМАР

ПАМ'ЯТНИК ПРОВІДНИКУ

З ініціативи управління внутрішньої політики Тернопільської обласної державної адміністрації з 1 серпня до 1 жовтня оголошено конкурс на кращий проект пам'ятника Степанові Бандері, що буде встановлено у Тернополі біля приміщення облдержадміністрації.

Як повідомив нам ініціатор акції, член КУН Володимир Ткач, групи митців уже зголосилися до участі в конкурсі. Зокрема, проектні завдання узяли до розгляду мистецькі колективи із Львова і Тернополя.

Організатори конкурсу мають намір оперативно підбити його підсумки, щоб до 14 жовтня, тобто до дня створення УПА, назвати переможців.

Принагідно повідомляємо для бажаючих внести кошти на спорудження пам'ятника розрахунковий рахунок, відкритий у Тернопільській обласній філії АКБ "Укрсоцбанк": **2600630011830, код ЕДРПОУ 24632457, МФО 338017**

НЕ НАСТУПАЙМО НА ГРАБЛІ

ПРО ВІТЧИЗНУ ДБАЙМО

Існує істина, яку націоналісти знають краще за інших: владу завойовують, а не чекають її в подарунок. Тепер війна відбувається мирним шляхом – на виборах. Це новий варіант протистояння – не на смерть, а на життя.

Допоки в країні не буде єдиної націоналістичної політичної організації з харизматичним лідером, Україна не набуде своєї природної сутності – національної держави, на яку вона має беззаперечне право. Але й тепер відмовитися від діяльності націоналістичних організацій було б вкрай негативно в боротьбі за українську Україну. Націоналісти, за наявності можливих своїх недоліків, є символом безкорисливого служіння Україні.

А що ж твориться в середовищі ненаціоналістичних політичних сил, перш за все, в національно-патріотичних? Безпорадність і слабка, уповільнена координованість. Тут зосередилися, в основному, люди, для яких Україна – тільки демократична держава. "Наша Україна", "Батьківщина", інші політичні партії не мають національної ідеології. Вони сповідують лібералізм, демократію і прагматичні соціально-економічні устремління за принципом: нагодуємо електорат, всі інші проблеми розв'яжуться автоматично.

Ні президент, ні національно-патріотичні політичні партії не стурбовані таким самовбивчим фактором, що комуністична ідеологія зруйнувала національну свідомість майже половини етнічних українців на своїй споконвічній землі. Знаючи, що вона так чи інакше засіла у душах багатьох українців, політичне керівне ядро проголосило державу без власної ідеології. І закріпили це в 1996 р. у Конституції України. Головним конструктором цієї ворожої акції був О. Мороз. Тільки тепер усім стало зрозуміло, що це головний резидент ворожої щодо України держави.

Державна ідеологія у демократичних державах має приблизно такі окреслення: справедливість влади перед народом та відповідальність перед ним; прозорість ухвалюваних законів, що приймаються на користь народу; протекціонізм національним інтересам країни; патріотизм усіх громадян країни щодо держави та нації; трактування титульної нації та національних меншин в суспільстві, їхні основні права і обов'язки.

Що таке держава без ідеології? Це практично відсутність всіх перелічених чеснот як з боку держави, так і з боку населення. Це узаконений динаміт самознищення, який розриває Україну. Факти? Будь ласка:

1. Приватизація здійснена в інтересах вузького кола осіб, які у центрі та регіонах перебували при владі або захопили майно силовими (рейдерськими) методами. "Побудували" державу, у якій 90% населення так-сяк виживають, а 10% – жирують з народного добра. Сто сімей України мають статки в 70 млрд доларів США. Економіка перебуває в руках чужинців та своїх скоробагатьків. Сільське господарство зруйноване. Село вимирає.

2. Сім мільйонів осіб виїхали за кордон на заробітки. Перша причина цього полягає в тому, що держава не забезпечила нашим громадянам робочі місця з пристойною оплатою праці. Ця ж держава не переконала своїх громадян оцінити інтереси держави вище від своїх власних інтересів і не залишати свій край, не руйнувати сім'ї. Не сформувала святі почуття патріотизму до свого села, міста, краю, України. Друга причина – це меркантилізм громадян. Пішла епідемія: мати в житті все і негайно. Заради матеріальних вигод люди покидали родини, батьків, дітей і шалено мчали за кордон. Багатьом з них довелося заплатити своїм життям за тим страшним закордонням. Держава надала своїм громадянам демократизм, а вони використали його супроти держави.

3. Відсутність державної ідеології дозволила сатанинським русокомуністичним силам розпалити протистояння між "западенцями" (бандерівцями) і "східняками" (москалями). І не стільки між українцями східних та західних областей, скільки між політиками, які борються за українську Україну і тими, хто руйнує Україну як таку.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

4. Без державної ідеології в Україні Росія зуміла залишити недоторканною на нашій території свою православну церкву як диверсійний центр. Державна ідеологія – це Єдина Помісна Православна Церква Київського патріархату. Так звана канонічність (тобто законність) російської церкви і неканонічність (тобто незаконність) української православної церкви – це ідеологічна диверсія Росії на терені України. Наша влада в особі Президента Л. Кравчука цю диверсію "благословила", чим завдала удару в спину українській нації. Більшої ганьби придумати неможливо!!!

5. Громадян України позбавили права зафіксувати у паспорті свою приналежність до власної нації. Це ще один з варіантів геноциду української нації. Хто і коли усуне цю злодійську наругу у державі, яка обрала демократичний уклад життя?

6. Відсутність державної ідеології відкрила широкі можливості для людей з кримінальним ухилом пройти через вибори до Верховної Ради, ставши в такий спосіб членом касти недоторканних.

7. Тільки в Україні титульна нація перебуває на задвірках політичного, економічного і правового життя. Голова політради партії "Наша Україна" (здавалося б, найпатріотичнішої політичної партії), перебуваючи у Харкові 21.07.07, давав інтерв'ю багатьом журналістам на телеканалі АТВК. Одне з питань стосувалося етнічного представництва у Верховній Раді. Мовляв, окремі політики ставлять питання, щоб там було більше 70% українців, а решта – нацменшини. Як ви ставитеся до цього? Відповідь була така: "Я прихильник політичної нації. Ми не будемо розглядати питання про представництво за національною ознакою. Для нас важливо: професіоналізм, чесність, порядність, патріотизм".

Якби В. Кириленко був національним патріотом України, він міг би сказати приблизно так: "Це питання має право на життя, адже в Україні 78% українців, а у Верховній Раді їх всього 30%, і то з великою натяжкою. Хіба ж це правильно? Хіба ж це справедливо? Подумайте самі і дайте самі відповідь на своє запитання".

Та В. Кириленко так не відповів, бо він "не бачить" в Україні потреби національної держави. Це і є основною причиною вимоги про саморозпуск націоналістичних партій, які хочуть ввійти у виборчий мегаблок. Це пряма наруга над націоналістами і над українською національною ідеєю.

8. У виборах до Верховної Ради та органів місцевого самоврядування низка політичних партій в останні роки йдуть з вимогою подвійного громадянства з Росією, всупереч Конституції України. І ніхто не поставить заслін перед цими антиукраїнськими силами. Адже неозброєним оком видно, що це відверто спрямовано на розвал існуючого в Україні державного устрою. За це треба притягати до кримінальної відповідальності. А у нас така "демократія", яка дозволяє руйнувати державу і країну. Жодного голосу протесту з боку "патріотичного політичного олімпу" України не прозвучало.

9. Антиукраїнські політичні сили (на виконання наказу Москви) постійно ініціюють прагнення надати російській мові статус державної мови. Ця ідеологічна агресія Москви дорівнює збройній агресії, бо обидві ці агресії є нічим іншим, як геноцидом української нації.

Ні для кого не таємниця, що Москва впродовж століть відбирала в українців їхню мову. І тепер, коли Україна стала незалежною, Росія намагається руками "українців" типу Януковича, Азарова, Симоненка, Мороза, Вітренко позбавити українців мови, і в такий спосіб остаточно знищити Україну як державу.

Українська мова в Українській незалежній державі ніяк не може набути державного статусу. Це найяскравіший приклад бездіяльності, космополітизму, невизначеності нашої державно-політичної верхівки. Не можна в сучасній історії знайти чогось подібного. Все це свідчить, що Україна ще не вийшла з окупаційного стану. А де ж наша українська сторожа? Де українська ідеологія? Немає. Є боротьба за крісла, за власність, за сфери впливу, за національні багатства.

10. Комуністи, соціалісти, регіонали та інші антиукраїнські сили в Україні "не пускають" нас до НАТО. Чого ж це їм так болить? А тому, що Росія не хоче випустити зі своїх рук Україну. Вона вважає її своєю власністю і кричить про це на весь світ. Нагадаємо, що при безоплатній передачі ядерної зброї на початку 90-х років XX століття (ганебний вчинок Л. Кравчука) Росія, разом зі США й Англією, зобов'язалася гарантувати Україні її суверенітет і територіальну цілісність. Але, як і у всі попередні часи-століття, Росія про це забула на другий день. І відновила зусилля для загарбання України. НАТО може стати реальною захисною лінією, і Росії доведеться забути про Україну. Ось чому їй так нелюбий Північноатлантичний альянс. Русофіли наполягають на референдумі щодо вступу до НАТО, бо значна частина українського населення перебуває під впливом комуністичної ідеології і негативно ставиться до цього процесу. А наша влада не роз'яснює переваги вступу до НАТО. Так віддаємо ініціативу в руки недругів.

11. Російські шовіністи в Росії та Україні і наші малороси-яничари звинувачують українство (особливо – націоналістів) у співпраці з німецькими окупантами. Вся антиукраїнська рать оскаженіло брехне, що Нюрнберзький процес у Німеччині (1945–1946 рр.) засудив дії українських націоналістів у Другій світовій війні (чого насправді не було). І мовчать про звірства військ НКВС в Україні у післявоєнний час. Щоб відвернути увагу світової громадськості від злочинів в Україні, російська сторона робила і робить галасливі і брехливі заяви про засудження людством визвольної війни українства від російської окупації.

А правда полягає в тому, що для України як німці, так і росіяни завжди були окупантами. Окупант-Росія не має права дорікати українству за співпрацю з гітлерівською Німеччиною. З ким і як співпрацювати – це внутрішня справа українців. Вони мають вирішувати це питання самостійно і самостійно давати оцінку такій співпраці: ганебну – засуджувати, а корисну – підтримувати. Якби була у нас державна ідеологія, то саме так і мала б трактуватися ця тема. Але її немає, і нам Росія накидає свою позицію, вважаючи себе господарем в Україні.

12. Державна влада незалежної України, будучи ненаціональною, непатріотичною, віддала південний берег Криму Росії задарма. А Росія цупить з нас втридорога за кожен кубометр газу, без будь-яких поступок щодо багатьох російськомовних її прихильників.

13. Українська незалежна держава ще не сформована як держава українська, держава з національним обличчям. Це моноетнічна країна, де 78% населення становлять українці, а держава – космополітична. Вона не сформувала ідеологічну конструкцію державно-суспільного устрою. У неї відсутня державна (тобто всенародна) ідеологія. Вона практично не має чесної, порядної системи судочинства. Структури державного управління насичені кадрами кримінального спрямування. Чимало злочинців перебувало у Верховній Раді, в середовищі народних депутатів як недоторканних осіб. Сучасна державна влада не виконує волю народу. Більше того, вона, без тіні сумніву, йде на відверте ігнорування волі виборців.

Вищеперелічені злочини супроти України відбулися через відсутність державної ідеології, тобто з нашої вини, з нашої недолугості на найвищому державному рівні. Але найсумніше те, що й нині більшість представників патріотичних сил при вищій державній владі ще не усвідомили кричущу потребу державної ідеології в незалежній Україні. Недолугі сини і дочки, опинившись при владі, не допомагають Україні.

Демократія, як чаклунка, скаламутила розум українських політиків.

Висновки:

1. Історичний досвід свідчить, що демократія – це одна з досконалих форм державного і суспільного правління. Змістом демократії у конкретній країні виступає основоположна ідеологічна система.

Український варіант демократичної форми правління потребує докорінного поліпшення, бо руйнівні експерименти породили антагоністичні протиріччя, внаслідок чого Україна втрачає свій поступ до кращого майбутнього.

2. Треба докласти максимум зусиль, щоб вибори 30 вересня відбулися за будь-яких обставин і були чесними.

3. Перемога на цих виборах національно-патріотичних сил потрібна, як повітря, для української України. Вона дозволить очистити політичне поле від антиукраїнських елементів.

То хіба у цей історичний момент можна ставити вимоги про саморозпуск окремих політичних партій патріотичного змісту? Цього не можна зрозуміти з будь-яких позицій, а тим більше – схвалити. Такі вимоги потрібно негайно скасувати і зміцнити виборчий блок усіма бажаючими увійти до нього. Ті, хто придумав цей хибний варіант блокування, перевищив свої повноваження щодо долі України.

Пам'ятаймо, Україна – в небезпеці! Українство поставлене на межу, за якою – небуття. Ніхто не має права ставити під загрозу життя української нації.

Історія не простить тим, хто причетний до визначення долі України, якщо і цього разу відбудеться поразка з вашої вини. Думайте про перемогу України, а не про свої особисті амбіції. Український народ не повинен бути зрадженим у черговий раз.

Слава Україні! Героям слава!

Іван БЕЛЕБЕХА,
м. Харків

НОВІ ВИДАННЯ

"РОЗЛИТЕ ФІЛОСОФУВАННЯ"

Трипільська культура стає об'єктом зацікавлення красного письменства

Іван АНДРУСЯК

В. КОЖЕЛЯНКО

Не інакше як у буддизмі слід шукати коренів ідеї про те, що людина протягом свого життя ніби проживає трійко життів – перше те, що дається нам від народження, витримане в рамцях вироблених попередниками традицій, іншими словами, життя-становлення, життя-навчання; друге те, яке людина обирає собі сама, намагаючись трансформувати світ згідно з власними уявленнями, сиріч життя-боротьба; і, нарешті, третє те, яке обирає людину саме, на перший погляд, геть нелогічно й позавідносно до будь-чого, але насправді з глибинним, істинним смислом, себто, життя як воно є.

Письменник Василь Кожелянко якось несподівано зважився накласти оцю по-східному розмірену і по-людськи напрочуд щемку (житейську, як кажуть старі люди) концепцію на стародавню вкраїнську-таки мудрість "життя прожити – не поле перейти", а відтак, провівши свого героя через трійко піль, застановився в новому своєму романі "Третє поле" на легендарному Трипіллі, яке було чи не було "колискою української цивілізації", але щось таки було, бо навіть якщо ті люди і не були праукраїнцями, та все ж таки жили на цій землі, а отже, просто не могли не залишити на ній свого бодай мітопоетичного сліду.

Прикметно, що ця концепція дуже красиво накладається й на творчу еволюцію самого В. Кожелянка, який свій шлях у літературу, сиріч своє "перше поле", перейшов поезією – у руслі старих-добрих модерністських традицій західноукраїнського письма; відтак своїми (як у жанровому, так і в фактологічному сенсі) авантюрними романами "змінював світ", сиріч перемодельовував історію за власними уподобаннями; аж, нарешті, новим романом вийшов на обшири "розлитого філософування" – нехай і відверто пригодницької, та все ж дуже плавної за настроєм і концептуальної за суттю оповіді про одвічно важливе й органічно людське.

Звичайне, здавалося б, "жульвернівське" письмо, присмачене цілою низкою красивих батальних ідей, зокрема й фатальною сценою єдиноборства "самців-вожаків", і в міру приперчене епізодами "ритуально-часової" жорстокости. І не був би це, звісно, Кожелянко, якби не розчинив тут добрячу жменю свого ефектно-в'їдливого "запаралеленого" гумору – на кшталт Ранових степових вершників-розбишак як "прототипів" сучасного рекету (бо ж ті не просто наскакують на перше-ліпше селище й обкладають його даниною, а мотивують це тим, що беруть селище під свій захист невідь від кого).

І звичайне, здавалося б, добротне підліткове читво, особливо привабне тим, що збудоване на рідному матер'ялі – і тільки. Ба, насправді не все так просто! Пригодницький – лише перший "зріз" тексту, тоді як другий, побутовий, бачиться значно цікавішим, бо схиляє до цілком предметних розмислів про саму природу людського життєіснування. Річ у тім, що писати про часи, про які ми взагалі (бо ж глечики і навіть знаменита схема-реконструкція трипільської хати здатні не так прояснити, як ввести в оману) нічого не знаємо, є неабиякою спокусою – достатньо "олюднити" їх відверто теперішнім мисленням і тішитися згадуванням уже "запаралелюванням". Автор свідомий того, що його Ран у сенсі батальних ідей де-не-де мислить мало не на рівні середньовіччя, – саме тому автор і намагається "врятуватися" гумором. Такі речі цілком у дусі Кожелянка. Тим часом у "Третьому полі" авторові розходиться на власне художньому аспекті як єдино спроможному сотворити текст із "геть відсутнього" матер'ялу, – отож, він усі ці "запаралелювання" замикає виключно на образові Рана, таким чином свідомо дещо "оголівднюючи" його. Це все той же перший, пригодницький "зріз"; серйозні речі в контексті Рана починаються аж із власне "третім полем". Наразі ж головне – витворити адекватне "житейське тло", без якого всі Ранові поступовування будуть не більше, ніж попси варті. І Кожелянко творить це "тло" із самоочевидного нібито припущення: селянський уклад життя залишається практично незмінним протягом тисячоліть! Сказати, що така ідея всуціль належить Кожелянкові, було б неправдою, – але він volens-nolens витворює умови, за яких іще більшою неправдою була би будь-яка інша ідея, котру хто завгодно забажав би тут "доточити".

А власне ж Рана для літератури рятує те, чого в романі... немає. Себто, воно, звісно, є – але на рівні здогаду, припущення, читацької співтворчости. Адже сюжетом твору є проходження Раном своїх першого і другого піль, тоді як через третє поле, яке й дало романові назву, він наприкінці тексту тільки вирушає. Ця мандрівка є найцікавішою якраз тому, що Кожелянко її не описує буквально – але вона прочитується крізь увесь текст свого роду "розлитим філософуванням". І у висліді саме вона є найголовнішим, що залишається з читачем після прочитання Кожелянкового роману. А може, і єдиним, що залишається. Зрештою, заради неї й варто було пробігати очима всі оті "дитячі пригоди", всю оту "жульвернівщину". Бо що є "третім полем" – це вже кожен читач мусить вирішити для себе сам...

ВІД АВТОРА

РОМАНСЕРО...

Іван АНДРУСЯК, поет

Правду кажучи, я навіть не уявляю собі, що може бути мерзотнішого від сучасної, так би мовити, естради. Сиріч, давно вже навіть не естради, а просто собі банального шоу-бізнесу, котрий, як на мене, взагалі невідь чому бізнес, себто, за нього невідь хто і невідь чому платить гроші, до того ж, чималі. Я б за нього й ламаної копійки не платив ніколи в житті! Навіть якби я ту ламану копійку не заробив, а вона мені – уявіть собі таке диво – з неба впала... Бо це ж треба бути остаточним і безповоротним йолопом, аби діяти за принципом: вони тебе дурять – а ти їм платиш, вони тебе в носі мали – а ти їм платиш, вони з тебе знущаються – а ти їм платиш!

Оце на минулі вихідні наша "доблесна" телевізія в особі каналу "1+1" транслювала чергове таке естрадно-шоу-бізнесове збіговисько – конкурс вокалістів "Нова хвиля" ("Новая вална") в Юрмалі. Ще за сов'єтів там цими хвилями хвилювали – тож тепер на "ностальжі" пробиває. Добирають туди конкурсантів за принципом "хто платить – той і замовляє". І музику, і все інше... Я лише не розумію одного: невже ті, хто "платить", настільки тупі й дебільнуваті, що їм може всерйоз "подобатися" отаке одоробло, як "вєдущая Ксєнія Сабчак" з її маразматичними жартиками в стилі не лише "нижче пояса", але й "нижче плінтуса"? Ба, навіть якщо й "подобається" – то нам воно навіщо? Чи вони вважають, що ми такі ж істоти без смаку й без царя в голові?..

Та менше з тим – хай би собі тішилися, хоч і мастили голови лоєм, як кажуть у Гуцульщині, – але ж справдешнє зло розбирає, коли там з'являються так звані "наші", себто істоти, які невідь чому й невідь навіщо "представляють Україну". Оце ж і в Юрмалі "понапредставляли"... Дует "Барселона" називається. Хтось коли казав, що естрада – це нібито також творчість... Ага, розмріялися! Від творчости там ні ріжок, ні ніжок не залишилося. Усе, що є – це "задум продюсера". Сидить собі отакий, бачте, продюсер і вигадує, чим би "здивувати". Із цією "Барселоною" він "здивував" тим, що взяв молоду оперну співачку Галину Гаврилко й перейменував її на... Аврору! А відтак узяв архітектора, випускника будівельного інституту Олега Чорного й перейменував його на... Давида. А тоді вирішив, що вони мають разом... співати. І не просто співати, а так, як їм буде сказано. І те, що їм буде сказано.

Отож, вийшли ці "новозліплені" (тьху!) Аврора і Давид на конкурс, на котрому вони чомусь представляють Україну, – і в програмі, де треба було виконати свою національну пісню, вони завели... руссскій рамансІ!!

І як ви гадаєте, що їм за це було? Ясна річ, друге місце! До першого не дотяглі... Ось якби вони націанальниє частушкі вжарілі-ушкварілі – отоді, може, й на перше б для них розщедрилися ті, хто "замовляє". І музику, і не лише музику...

...Ви будете сміятися, але в Юрмалу приїхав сам Рінат Ахмєтов – і знаєте, "чіста случайна", просто так співпало, що саме в той момент, коли він лічно вітав перехрещення Галини й Олега на (тьху!) Аврору й Давида, точнісінько-таки в той момент вони про своє друге місце й дізналися...

Буває ж таке співпадіння!

АКТУАЛЬНО

ЗБЕРЕГТИ ПЕРВОЗДАННУ ПРИРОДУ

Галина КОЗЮРА

На земній кулі знаходиться два зосередження територій з найбільш родючими ґрунтами, а відтак і найбільш сприятливими умовами для життя людської спільноти. Перше знаходиться в північній і середній частині африканського континенту, інше – обіймає Україна, розташована майже у центрі Європи.

Обидва осередки відзначені раннім розвитком людської цивілізації, що стало можливим завдяки благодатним умовам, взаємодії між внутрішньою структурою нашої планети, космосом та зовнішньою поверхнею Землі.

Відомим прикладом впливу природних особливостей на розвиток людської цивілізації може слугувати зсув земної осі, внаслідок чого один осередок на африканському континенті поступово був вкритий пісками, і на його території утворилася пустеля Сахара.

В Україні зсув земної осі позначився на зміні клімату. Субтропіки, сприятливі для більш менш безтурботного життя людей, змінив клімат, який став близьким до сучасного. Це призвело до міграції населення з України.

Праукраїнці несли з собою високу цивілізацію. Адже вже 8 тисяч років назад на теренах України була винайдена писемність. Так, біля Мелітополя, було створено святилище "Кам'яна могила" – осередок з виготовлення транспортабельних кам'яних плит з інструкціями, як ловити мамонтів, молитвами, легендами і т. ін.

Подібне можна сказати про основні засади містобудування, розглянувши їх на прикладі Києва, назва якого також походить від часів створення "Кам'яної могили". Слово "кі" означало ландшафт, місцевість з виразним рельєфом, місто на пагорбі. "Єв" або "юв" означало святий. Першою особливістю забудови території, яку обіймає сучасний Київ було розташування людських поселень на пагорбах. Спочатку пагорби розділяли води морів і океанів. Поступово води морів відійшли, залишивши родючий ґрунт, болота, річки. Ще у XIX ст. на теренах Києва існувало понад 100 річок, які поступово зникли внаслідок інтенсивної забудови.

Таким чином, виникла друга особливість, яка полягає в розмаїтті природних компонентів, що оточували розташовані на пагорбах поселення. Згідно з багаторічними дослідженнями проф. А. Бугая на теренах сучасного Києва, принаймні у Трипільську добу, існувало чотири міста, відділених одне від одного стінами, баштами, іншими оборонними спорудами, річками.

Третя особливість відбита у назві міста. Святість Києва полягає в його природно-географічних структурах, які особливим чином взаємодіють з космосом. У нашому розумінні святість проявилася у чудотворних якостях ікон, розміщених у храмах Печерського району Києва. Це ікони колишнього Стефанича монастиря, Печерської лаври, Свято-Введенської общини, розташованої на розі Московської та Рибальської вулиць у Печерському районі столиці. Чудотворно-оздоровчі якості ікон відзначені ще XI ст. Цілком можливо, якості святості зберігалися протягом століть завдяки існуванню осередків природного середовища в Печерському районі, взаємопов'язаними із складною структурою підземного простору, особливостями повітряного простору, якостями ґрунтів.

Сучасний рівень розвитку науки не дозволяє нам всебічно осмислити явище святості. Тому треба намагатися зберегти природне середовище на теренах України, Києва, його окремих житлових районів, особливо на Печерську та Звіринці. Деякі втрачені осередки необхідно відновити, а в інших випадках утриматися від забудови, наприклад, на Дніпровських схилах, де ще у XX столітті гніздилися птахи, жили звірі. Найбільш виразні природні компоненти треба взяти під охорону і заборонити там будівництво як наземних, так і підземних споруд.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Заступник редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 10 000 примірників
Ціна договірна